

ÎNCHEIERE

08 iunie 2016

municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, – Svetlana Filincova,
Judecători – Dumitru Mardari, Galina Stratulat

Examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat,

în pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Elena Ursu împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, privind anularea ordinului de sancționare și compensarea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2015, prin care au fost respinse cererile de apel depuse de Elena Ursu și Inspectoratul Fiscal Principal de Stat,

a c o n s t a t a t :

La 31 martie 2015 Elena Ursu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, solicitînd anularea ordinului nr.10-S din 02 martie 2015, emis de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare Elenei Ursu, precum și încasarea sumei de 10 000 (zece mii) lei cu titlu de prejudiciu moral.

În motivarea acțiunii a indicat că la 02 martie 2015 Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a emis ordinul nr.10-S, prin care s-a dispus aplicarea sancțiunii disciplinare „mustrare” Elenei Ursu, șef al secției administrare fiscală nr.4 a direcției administrare fiscală Rîșcani a IFS pe mun. Chișinău.

În conformitate cu ordinul contestat, Elena Ursu a fost sancționată din motivul nerespectării prevederilor art.57 lit.j) din Legea nr.158-XVI din 04.07.2008 „cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public” și anume, pentru încălcarea prevederilor referitoare la obligații.

A mai indicat că la efectuarea cercetării de serviciu, precum și la stabilirea sancțiunii disciplinare, Inspectoratul Fiscal Principal de Stat nu s-a condus și nu a respectat normele imperative ale Legii ce reglementează raportul juridic aferent acțiunii înaintate, fapt ce certifică ilegalitatea ordinului contestat și anume, art.59 alin.(2) din Legea nr.158-XVI din 04.07.2008, care prevede că sancțiunile disciplinare se aplică în termen de cel mult 6 luni de la data săvîrșirii abaterii, cu

excepția sancțiunii disciplinare pentru încălcarea legislației cu privire la declararea veniturilor și a proprietății și cu privire la conflictul de interese, care se aplică în termen de cel mult 6 luni de la data rămânerii definitive a actului prin care se constată săvârșirea abaterii disciplinare. Art.59 alin.(4) al aceleiași Legi prevede că, din comisia de disciplină face parte în mod obligatoriu un reprezentant al organizației sindicale reprezentative sau, în cazul în care sindicatul nu este reprezentativ sau funcționarii publici nu sînt organizați în sindicat, un reprezentant desemnat prin votul majorității funcționarilor publici pentru care este organizată comisia de disciplină.

La ședința Comisiei de disciplină, care a avut loc la 05 februarie 2015, comisia nu putea cerceta și pune la baza emiterii deciziei presupusele încălcări aferente gestionării dosarelor agenților economici SRL „Rolplast Service”, SRL „Auras-Prodcons”, SRL „Gamos-Com”, SRL „Geotop-Grup”, SRL „Electromașina” și Liceul de limbi moderne și management, din considerentele că marginea acestora expirase termenul de atragere la răspundere disciplinară, iar la examinarea cazului dat nu a participat nici un reprezentant al organizației sindicale.

Prin hotărîrea Judecătorei sectorului Rîșcani, municipiul Chișinău, din 28 iulie 2015, a fost admisă acțiunea reclamantei. A fost anulat ordinul nr.10-S din 02 martie 2015, emis de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare în privința reclamantei Elena Ursu. În rest, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016 au fost respinse cererile de apel depuse de Elena Ursu și Inspectoratul Fiscal Principal de Stat și a fost menținută hotărîrea Judecătorei sectorului Rîșcani municipiul Chișinău din 28 iulie 2015.

La 09 martie 2016 Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016, solicitînd casarea integrală a deciziei recurate și a hotărîrii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărîri, prin care cererea de chemare în judecată a Elenei Ursu să fie respinsă ca nefondată.

În motivarea cererii a indicat că Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a aplicat prevederile legislației în vigoare în partea ce ține de termenul de prescripție, iar instanța de judecată urma să aplice prevederile Codului Muncii, deoarece Legea nr.158-XVI din 04.07.2008 „cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public” nu reglementează aplicabilitatea termenului de prescripție în cazul efectuării reviziei/controlului activității economico-financiare.

Susține că ordinul nr.10-S din 02 martie 2015, prin care s-a aplicat Elenei Ursu sancțiunea disciplinară sub formă de „mustrare”, este unul legal și întemeiat.

Consideră recurentul că aprecierea probelor de către instanța de apel a fost arbitrară și că nu au fost luate în considerație argumentele invocate de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs, în raport cu materialele pricinii, referință și în conformitate cu prevederile Legii, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat ca fiind inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin.(1) din Codul de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

În conformitate cu art.433 lit. a) Cod Procedură Civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

Dat fiind faptul că temeiurile declarării recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII din Codul de Procedură Civilă, sunt strict delimitate de art.432, Completul reține că, reieșind din prevederile art.437 alin.(1) lit.f) din Codul de Procedură Civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau acelor circumstanțe ale aplicării eronate ale normelor de drept material sau procedural, care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, criticile aduse de recurent, însoțite de expunerea circumstanțelor de fapt și de drept ale pricinii, percepute din propriul punct de vedere al recurentului, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art.432 din Codul de Procedură Civilă, în condițiile în care se insistă asupra reaprecierii probelor și circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de judecată.

Se cere a fi precizat că, specific recursului declarat în condițiile secțiunii a 2-a, Capitolul XXXVIII, din Codul de Procedură Civilă, este că recursul nu provoacă o rejudecare a fondului pricinii, avînd un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt. Rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, iar recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri.

Mai mult ca atât, Completul remarcă faptul că argumentarea expusă în cererea de recurs depusă de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat este în esență similară argumentării expuse în cererea de apel suplimentară din 15 ianuarie 2016, căreia instanța de apel i-a dat o apreciere clară. Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, lipsit de conținut și care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de judecată

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod Procedură Civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova,

Judecători –

Dumitru Mardari

Galina Stratulat